

Fax og mission

Fax-maskinen er en herlig opfindelse. Man kan få svar med det samme – hvis de da er oppe på den anden side af jordkloden – og på den måde gøre en sag færdig. I stedet for at vente flere uger på et svar. Men der er også nogle, der ikke umiddelbart forventer svar på deres fax-besked. De har et budskab at meddele. Om man vil: de missionerer pr. fax. Det er en mindre herlig oplevelse. Men mindre herlige oplevelser kan jo godt vække til eftertanke.

Almindeligvis siger man, at jøder ikke missionerer. Det er nu en sandhed med modifikationer. Visse jødiske grupper missionerer blandt deres egne, om man vil, har en slags »indre mission«. Det er de mere praktiserende, der gerne vil have de mindre praktiserende gjort mere praktiserende. Det er der naturligvis ikke noget galt i. Tværtimod. Har man selv fået noget kært og mener, at det gælder alle andre, er mission en meget naturlig sag. Men af og til er der også jøder, der gør sig til talsmænd for mission blandt ikke-jøder. Det synes jeg egentlig er en fin idé. På den måde kunne man blive lige parter i det stykke. Indtil videre er det dog sådan, at det – med få undtagelser – er blevet ved tanken for den jødiske part. Det er den kristne kirke – eller dele heraf – der driver mission. Og det blandt jøder.

Tilbage til faxen og missionen. Gennem min fax modtager jeg uopfordret budskaber fra jøder eller rettere en jødisk anti-missionsbevægelse. Undertiden et par gange om måneden. Fra udlandet. Det koster altid noget at drive mission! I disse fax-budskaber fortælles det mig, at Det Nye Testamente er antisemitisk, at jeg er racist, hvis jeg om Jesus-troende jøder bruger betegnelsen »messianske jøder«, at de såkaldte messianske jøder er »forhenværende jøder«, ja, i virkeligheden er »messianske jøder ikke mere jødiske end Mickey Mouse«, som det lød i en fax. Der blev det også sagt, at Jesus er en falsk Messias.

Som en, der selv vil mission, er det såmænd udmærket at prøve, hvordan det er at være genstand for andres mission. Jeg kan ikke blive forarget over, at de kalder den jødiske Messias, som jeg er kommet til tro på, for en falsk Messias. Begge dele er trospåstande. Ikke kun deres, men også min. Jeg vil gerne tage messianske jøder i hånden og forsvare dem – hvis de har brug for det – når jeg læser et læserbrev i Jerusalem Post, hvor deres tro omtales som et »perverst credo«. Eller når en anden læserskribent sammenligner dem med ny-nazister og Ku Klux Klan og siger, at de alle ønsker at tilintetgøre jødedommen – blot med den forskel, at messianske jøder og kristne missionærer vil gøre det uden blodsudgydelse.

Det er ikke usædvanligt, at Jesus-troende jøder betragtes som et kult-fænomen eller sættes i bås med nyreligiøse bevægelser. Og det til trods for, at nogle af dem lever mere jødisk end en hel del jøder gør.

Jødiske anti-missionærs fax-mission gør intet større indtryk på mig. Den er for banal, for unuanceret, for »smart«. Den er for postulerende og for lidt argumenterende. Den rammer ved siden af.

Den er - for nu at få noget positivt selvkritisk ud af det - alt for lig en vis form for kristen mission - med eller uden fax - som også rammer forbi. Og som tegner skræmmebilleder af andre. Og som egentlig ikke har noget at sætte i stedet for det, man bekæmper.

Gad i øvrigt vide, om den måde, vi omtaler de såkaldte nyreligiøse bevægelser på i Danmark, har fællestræk med den måde jødiske anti-missionærer omtaler messianske jøder og kristne missionærer på?

En klog jødisk filosof har sagt noget i retning af, at ægte tolerance findes, hvor man kæmper for sandheden og ærer personerne - dem man kæmper mod.

Det klinger ikke igennem de jødiske mission-faxer jeg modtager.

Om jeg synes om mission pr. fax? Nej! Det er mig, der betaler faxpapiret!

Om jeg synes, at kristne skal begynde at missionere pr. fax? Nej!

Kristen mission kommer længere, når et menneske vover at tale ansigt til ansigt med et medmenneske - med levende ord. Kæmpende for sandheden, samtidig med at man ærer den, som måske modsiger en.

Kai Kjær-Hansen

Bederemme – på venstre eller højre overarm?

Fotoet til højre er taget i Jerusalem, på strøggaden Ben Yehuda. Det blev bragt første gang i Israelsmissionens avis for knapt et år siden. En opmærksom læser gjorde straks opmærksom på »fejlen«, nemlig at bederemmen var på højre arm. Skulle den ikke være om venstre arm? Lød spørgsmålet. Allerede i korrekturfasen havde vi været fristet til at spejlvende billedet. Men det gjorde vi ikke. Man kan jo ikke lave om på virkeligheden!

Tefillin (= ornament) kaldes de sorte læderkasser, som med sorte læderremme bindes på henholdsvis panden og på armen. Inde i de små kasser ligger fire citater skrevet på pergament (2. Mos 13,1-10; 2. Mos 13,11-16; 5. Mos 6,4-9; 5. Mos 11,13-21). I kassen på hovedet er der fire rum og et citat i hvert rum. I kassen, der bæres på overarmen er de fire citater skrevet på ét stykke pergament. Tefillin anlægges under morgenbønnen på hverdage, men ikke på sabbatten eller på heligdage.

Men på hvilken arm anlægges tefillin, på venstre eller på højre?

Det almindelige er, at den anlægges på *venstre* arm, altså modsat billedet foroven. Pointen er, at den derved bæres nær ved hjertet og opfordrer til hellighed i følelse og handling. Den, der bæres på panden over hjernen, opfordrer til at gøre sine tanker helige.

I 2. Mos 13,16 tales der om et tegn på »din hånd«. Det blev forstået om den »svage hånd«, den der er nærmest ved hjertet. Men er man venstrehåndet, er den svage hånd jo højrehånden!

Med andre ord: de fleste mennesker har venstrearmen som den svage hånd; på venstre overarm anlægges derfor de fleste tefillin – nær hjertet. Men de, der har højrehånden, som den svage hånd, anlægges tefillin på den højre overarm – selv om den ikke er nærmest hjertet.

Der findes muligvis også andre forklaringer. Men skal man vise et foto, der afspejler virkeligheden for de fleste, der bærer tefillin, skal bederemmen være på venstre arm.